

Sygn. akt III Ca 1723/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2021 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G.

przeciwko W. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 października 2019 r., sygn. akt I C 1295/17

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1723/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 2 10 2019r. oddalił powództwo powódki Gminy G. przeciwko pozwanemu W. S. o zapłatę kwoty 974,83zł oraz ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 947.10zł od dnia 1 11 2016r. i kwoty 27,73zł od dnia wniesienia pozwu.

W ustalonym stanie faktycznym, w motywach orzeczenia jako źródło dochodzonych roszczeń wskazał regulację art. 225 k.c. w związku z art. 224 § 1 k.c. Zaznaczył,

że stosownie do regulacji art. 6 k.c. „ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne”i strony zgodnie z regulacją art. 232 k.p.c. są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą one skutki prawne. Stwierdził, że powódka nie przedstawiła żadnego dowodu świadczącego o tym, że pozwany jest posiadaczem spornego garażu, po czym ocenił,

że z tej przyczyny nie sprostała ona „obowiązkowi art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c.”

i uznał powództwo za bezzasadne.

Orzeczenie **zaskarżyła powódka Gmina G.**, która wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i pozostawienie mu rozstrzygnięcia „o kosztach postępowania za obie instancje”.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono wskazane w apelacji przepisy prawa cywilnego materialnego i procesowego, w sposób w niej podany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenie powódki przyjmując, że ma ono źródło w art. 225 k.c. w związku z art. 224 § 1 k.c.. lecz wadliwie rozpoznał sprawę.

Jakkolwiek bowiem słusznie przyjął, że dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy kardynalne znaczenie ma ustalenie czy pozwany w spornym okresie zajmował sporny garaż bez tytułu prawnego, to zagadnienie to nienależycie rozpoznał.

W materiale sprawy brak jest bowiem jednoznacznego stanowiska pozwanego

w tej kwestii (nie wiadomo, czy pozwany zaprzecz twierdzeniom powódki, czy też okoliczność tę przyznaje).

W konsekwencji tego przy czynieniu w tym zakresie ustaleń faktycznych

w pierwszej kolejności potencjalne zastosowanie ma regulacja art. 230 k.p.c. zgodnie

z którą w przypadku nie wypowiedzenia się przez stronę co do twierdzeń strony przeciwnej „sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane” i co za tym idzie nie wymagające przeprowadzenia dowodu.

Równocześnie należy podkreślić, że pozwany na rozprawie w dniu 2 10 2019r. podnosił – na co słusznie zwraca uwagę apelacja - że pozwany oświadczył,

iż „skoro otrzymuje decyzję administracyjną o wysokości podatku to widocznie łączy

go z powódka umowa” (k. 137 akt), - a to z kolei może stanowić podstawę do przyjęcia - w oparciu o przywołana powyżej regulację art. 230 k.p.c. – że „wyniki całej rozprawy” pozwalają uznać, że okoliczność ta została przez niego milcząco przyznana.

Wymagało to uwzględnienia tej regulacji w toku rozpoznania sprawy i orzekania, a co najmniej przeprowadzenia na tę okoliczność dowodu z przesłuchania stron („Jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron”).

Niezależnie od tego przywołane powyżej oświadczenie pozwanego wskazuje

na to, iż potencjalnie podnosił ona **zarzut posiadania tytułu prawnego do władania spornym garażem w okresie objętym pozwem** – czego jednak sposób jednoznaczny w toku postępowania nie doprecyzowano.

Podsumowując w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji:

- nie doprecyzowano stanowiska pozwanego dotyczącego wskazanego powyżej zarzutu (w następstwie tego nie ustalono istoty sprawy i tym samym w tym zakresie jej nie rozpoznano),

- nie zawarto w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oceny prawnej zagadnienia ewentualnego zastosowania wskazanej powyżej regulacji art. 230 k.p.c.,

- wadliwie pominięto dowód z przesłuchania pozwanego (w wezwaniu na rozprawę

nie poinformowano pozwanego, że może na niej zostać przesłuchany w charakterze strony i jak słusznie podnosił na rozprawie w dniu 2 10 2019r. nie mógł on należycie przygotować się do przeprowadzenia tego dowodu, co jego wniosek o odroczenie

w tym celu rozprawy czyniło uzasadnionym, a pominięcie dowodu z jego przesłuchania wadliwym).

Czyni to apelację uzasadnioną i przy zastosowaniu regulacji art. 386 § 4 k.p.c.

zaskarżony wyrok należało uchylić oraz przekazać sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania

Reasumując zaskarżony wyrok jest wadliwy i dlatego apelację jako uzasadnioną uwzględniono orzekając jak w sentencji na mocy regulacji art. 386 § 4 k.p.c.

Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę uwzględni zawartą powyżej ocenę prawną i odbierze od pozwanego jednoznaczne oświadczenie dotyczące zgłoszenia przez niego formalnie zarzut posiadania tytułu prawnego do władania spornym garażem w okresie objętym wnioskiem”, w szczególności czy podnosi, że w tym okresie władał garażem w wykonaniu umowy zawartej w sposób dorozumiany z powódką i w przypadku zgłoszenia takiego zarzutu określi mu stosowny termin do zgłoszenia w tym zakresie wniosków dowodowych.

Następnie i rozpozna zgłoszone przez strony wnioski dowodowe, w tym wnioski zawarte w apelacji powódki, a dopuszczone dowody przeprowadzi.

Ponadto ponownie dopuści z urzędu dowód z przesłuchania stron, w którego ramach wyjaśni czy pozwany w okresie objętym pozwem władał spornym garażem.

Orzekając w sprawie i czyniąc ustalenia faktyczne, uwzględni przywołaną powyżej regulację art. 230 k.p.c. oraz zawrze w uzasadnieniu orzeczenia ocenę prawną wszystkich zarzutów podniesionych przez pozwanego

SSO Leszek Dąbek